

Guerra, desigualtats i vacances

Només una minoria de la població mundial té vacances: es tracta d'un dret adquirit històricament que a principis del segle XXI s'ha convertit en un luxe per a una part de la població, que persisteix com un privilegi inaccessible per a la població immigrant i que és un futur inimaginable per als que viuen en escenaris bèl·lics.

En primer lloc, en el context més immediat, les vacances són un luxe dels que tenen una feina remunerada amb contracte i un anhel per a tots aquells que no treballen però voldrien treballar, o que treballen menys del que estarien disposats a treballar. Les persones aturades i inactives no tenen accés a les vacances, i això els situa en una posició de desigualtat respecte de la resta. La manca d'ocupació i la precarització del mercat laboral han provocat que el treball remunerat deixi de ser un dret per convertir-se en un privilegi. Així doncs, les vacances són el luxe dels privilegiats que treballen, entre els quals també es generen desigualtats: no totes les persones ocupades disposen dels ingressos necessaris per viatjar, sortir i gastar durant les vacances.

En segon lloc, per als 1.300 immigrants subsaharians que van arribar la setmana passada a les costes de Tarifa, les vacances són un privilegi inaccessible que no entra en les seves expectatives. El seu projecte migratori es construeix al voltant de la idea de treballar tant com es pugui a Europa per tal d'enviar el màxim de diners al seu país d'origen. Europa representa l'única esperança per millorar les condicions de vida: lluny de qualsevol suposat efecte crida de les polítiques migratòries europees, fugen de la pobresa i la desigualtat que condemnen la seva vida quotidiana en el país d'origen. No els espanta la crisi d'Europa, ni els criden les seves polítiques: els

SARA MORENO

SOCIÒLOGA

expulsen els governs dels països on van néixer i els agradaria viure.

L'informe del ministeri de l'Interior *Balance 2013. Lucha contra la inmigración irregular* afirma que "el model de gestió de la immigració impulsat pel ministeri en els últims anys és el principal factor de disminució dels fluxos migratoris irregulars". Però les conclusions de l'informe ometen les dades de les entrades per Ceuta i Melilla, només es fixen en les entrades per les costes espanyoles. El total de les xifres apunta que durant el 2013 van arribar a Espanya 7.467 immigrants, mentre que el 2012 van ser 6.645. A banda de fer una lectura parcial de les dades, el ministeri s'atribueix un paper protagonista en les polítiques de gestió de la immigració irregular, mentre que moltes entitats com SOS Racisme denuncien que els governs del Marroc i Espanya utilitzen la immigració com a moneda de canvi en les seves negociacions amb la UE. I alerten, un cop més, que durant els dies 11 i 12 d'agost el govern del Marroc va fer els ulls grossos davant les 120 pasteres que van sortir del país.

La baixa ocupació i la precarització del mercat laboral han fet que el treball remunerat esdevingui, més que un dret, un privilegi

En tercer lloc, per als milions de persones que viuen immerses en contextos bèl·lics arreu del planeta, les vacances no formen part del seu imaginari d'expectatives, que es construeix al voltant d'un únic futur: la fi de la guerra. Només en un context de pau es pot pensar en termes de vacances. El volum i la gravetat de tots els conflictes bèl·lics que avui hi ha al món han provocat una situació sense precedents en què les Nacions Unides han declarat el màxim nivell d'emergència humanitària en quatre dels molts conflictes oberts: l'Iraq, el Sudan del Sud, Síria i la República Centreafricana.

Davant d'aquesta situació, Noah Gottschalk, conseller de polítiques humanitàries d'Oxfam Estats Units, afirma que "la comunitat humanitària s'enfronta a un dels pitjors moments, ja que es donen diferents crisis de manera simultània i totes han sigut provocades per l'home (a diferència de les catàstrofes naturals)". Tal com sentència l'alt comissionat de l'ONU per als Refugiats, António Guterres, "la pau està en dèficit". A més d'aquests conflictes, n'hi ha d'altres que també podrien arribar al màxim nivell d'emergència, com els casos de Gaza, la República Democràtica del Congo i el Iemen. En una situació sense precedents d'ençà de la Segona Guerra Mundial, el nombre de persones que demanen asil, que són refugiats o desplaçats interns, ha superat els 50 milions a tot el món.

Les vacances són incompatibles amb les desigualtats i la guerra, les vacances són incompatibles amb el monopoli del poder i la violència. En un món globalitzat on les persones són moneda de canvi i la pau és deficitària, mentre els governs focalitzin les seves polítiques a superar el dèficit econòmic més enllà del benestar de les persones i mentre la guerra sigui un negoci, les vacances esdevindran el privilegi dels pocs que acumulen la riquesa mundial.